

Publicerad 2011-07-14 10:10 av VampyrÄngel

Knappt ett år fick vi ha vår lilla katt Zebra hos oss.

Nu är vi bara tre, och det är en för lite.

Det är ett hål i familjen.

Ett hål i familjen

Rösten var gäll och avbröt min sömn.

Inte trodde jag väl att det kunde blir

värre än så.

Men jag gick ut för att se efter

vem som så desperat ville prata med mig,

och jag såg precis hur mycket värre

min morgon kunde bli.

Där vid vägkanten låg

min pälsbeklädda kärlek

alldeles för livlös.

Att jag älskade min pälskling så högt,

det berättade mitt hjärta för mig

genom att gå i tusen bitar.

Smärtan fick mig att vilja kräkas.

Jag höll tillbaka, försökte att inte

bryta ihop framför en främling.

Men vad gör man när man kallar sin pälsigt

mjuka familjemedlem för sitt kattbarn?

Och vad gör man när man får se

sitt kattbarn utan något liv kvar?

Man går sönder på insidan,

och man bryter ihop framför en främling.

~~~~~

Nu vilar du så lugnt under den stora, gröna häcken

där du älskade att vara.

Innerst i mitt hjärta känner jag

att du är i en vacker katthimmel.

Där finns inga vägar med idiotiska fartdårar som

inte bryr sig om liv.

Nej, där finns bara kärlek och kattgodis.

Du ska veta att
jag redan saknar att vakna av din kalla nos i ansiktet,
och jag tycker mig se dig
komma strosande runt hörnen hela tiden,
fast jag vet att det är omöjligt.
Din kattsyster jamar efter dig och
förstår inte varför du är borta.
Det förstår inte vi heller.
Du är saknad, så att det gör ont och
det var du från första stund.

God Natt min fina, silkeslena kattbebis.
Ingen har någonsin älskat dig som vi,
och tills vi ses igen
längtar vi hårt i hjärtat efter dig.

Försök att inte föräta dig på kattgodis i himlen, okej?
Puss

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren VampyrÄngel med Poeter.se id #23065 innehar upphovsrätten